

[Sønderby]

Jeg ved godt, at fru Anne Grete Holmsgård ikke har sin vælgergruppe i landbruget, men jeg synes alligevel, at det er billigt til den række af navne, hr. Camre har nævnt i dette forslag, at føje, at landbruget egentlig også skulle have været med. Nu skal vi overhovedet ikke drøfte landbrugets problemer her, så jeg synes ikke, at fru Anne Grete Holmsgård skal tage ordet igen, men det er for billigt at komme med det om landbruget. Så kunne man også tage husspildevand og alt muligt andet, der siver ud, men man piller bare landbruget ud og hænger det ud hver gang. Jeg synes, det er lidt for billigt.

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgård (VS):

Det var slet ikke min intention at træde hr. Sønderby på hans mest følsomme tæer, men når man nævner de mest forurenende virksomheder og instanser her i landet, så er det altså ret svært at komme uden om landbruget. Jeg glemte elværkerne. Det var selvfølgelig ærgerligt, men jeg er bange for, at det bare havde bidraget til, at hr. Sønderby fik det endnu dårligere.

Camre (S):

Først vil jeg gerne takke ordførerne for SF, det radikale venstre og VS for den noget større velvilje, der lå i deres bemærkninger om det foreliggende beslutningsforslag.

Jeg vil gerne understrege, at der ikke her, sådan som hr. Sønderby udtrykte det, er tale om et ønske om en opstramning af miljøloven. Der er tale om i nøje overensstemmelse med den eksisterende miljølovs § 69 a at bede ministeren om at benytte sin call-in-beføjelse i fire konkrete tilfælde. Disse fire tilfælde er naturligvis ikke udvalgt tilfældigt, og de er heller ikke udvalgt bare på baggrund af avisoverskrifter.

Jeg kan sige, at Cheminova er en virksomhed, som i NATO-regie, hvor man har beskæftiget sig med forureningsproblemer i Europa, regnes blandt de 10 største forurenere i Europa. Og for de andre virksomheder gælder det, at der også er tale om meget alvorlige, meget omfattende miljøskader, som efter vores opfattelse burde bevæge ministeren til at benytte call-in-bestemmelsen.

Jeg nægter ikke, at der i de lokale kommunale og amtskommunale organer er både in-

teresse for og vilje til at gribe ind og til at gøre det bedre, men der sker jo altså desværre hyppigt det, at de afgørelser, der træffes, ankes af virksomhederne til miljøstyrelsen og ankes videre til miljøankenævnet.

Jeg forstår ikke rigtig fru Anne Grete Holmsgårds bemærkninger om, at mine bemærkninger om den lange behandlingstid ikke er særlig velanbragt, fordi den lange behandlingstid er vigtig for miljøgrupperne. Det, der er sagen, er, at nogle gange ser vi de lokale organer træffe beslutning om indgreb, som ikke kan gennemføres, fordi virksomheden anker afgørelsen, og dermed udsætter man en løsning.

Der er altså ikke tale om, at ministeren skal have specielle beføjelser til at pille nogle virksomheder ud. Der er blot tale om, at vi mener, at problemerne omkring de nævnte virksomheder er så store, at de bør gøres til genstand for den særbehandling, som miljøloven jo rummer mulighed for.

Må jeg sige til den konservative ordfører, at man ikke undgår i denne sammenhæng at navngive nogle virksomheder. Den opregning af de fire virksomheder, der sker her, vil fylde relativt få spaltmillimeter med badwill for virksomhederne til følge i sammenligning med de spaltmillimeter, pressen allerede har brugt på de forureningsproblemer, som af gode grunde optager ikke mindst befolkningen umiddelbart i nærheden af virksomhederne.

Hr. Leif Hermann var inde på, at ministerens brug af call-in-beføjelsen i denne situation ville kunne medføre en svækkelse af lokale miljøgrupper, og at det var et argument, der også var fremme ved de foregående beslutningsforslag. Jeg må sige, at jeg forstår ikke rigtig argumentet. Det er vel ikke således, at de lokale miljøgrupper kun har en funktion i relation til at påvirke de lokale myndigheder?

Tværtimod vil jeg sige, at miljøgrupperne – som jeg synes er et fantastisk gode, vi har set dem vokse op rundt omkring i landet som udtryk for befolkningens aktive interesse i miljøspørgsmål – hyppigt kommer til orde på landsplan gennem pressen og meget tit kan påvirke de drøftelser og de afgørelser, vi træffer her i folketinget. Jeg ser kun i forslaget en imødekommelse af det uomtvistelige krav, der er fra større og større dele af be-